

Esku garbien magia

Bazen behin, neska-mutil oso jakin-min handiko ikasgela bat. Egunero, gosaldu aurretik, Laia irakasleak irribarrez esaten zien:

“Jan aurretik, eskuak garbitzen ditugu!”

Ikasle gehienak harraskara korrika joaten ziren, txorrota irekitzen zuten, xaboia hartzen zuten eta hatzak, esku-ahurrak eta baita azazkalen azpiak ere oso ondo igurzten zituzten.

Baina Biel beti presaka ibiltzen zen.

“Nire eskuak garbi daude jada!” esaten zuen, jolastokian jolasten, harea ukitzen, harriak hartzen eta eskuak iletik pasatzen egon arren.

Egun batean, pilotan jolastu ondoren, Biel oso gose sartu zen ikasgelara. Mahai gainean gazta-ogitarteko goxo bat zegoen.

“Mmm!” esan zuen. “Oraintxe bertan jango dut!”

Ona lagunak begiratu eta esan zion:

“Biel, garbitu eskuak lehenik. Jolastokian jolasten egon zara”.

“Ez da beharrezkoa!” erantzun zion. “Ez dut ezer zikinik ikusten”.

Onak une batez pentsatu eta lupa bat hartu zuen ikasgelatik.

“Agian ezin duzu ikusi, baina horrek ez du esan nahi hor ez dagoenik”.

Bat-batean, lupa distiratzen hasi zen. Lupa magiko bat zen! Bielek lente berezi horren bidez eskuak begiratu zituenean, atzera salto egin zuen.

“Hara! Zer da hau?”

Eskuetan saltoka, dantzan eta barre egiten zuten puntu txikiak zituen. Mikrobioak ziren!

“Hain txikiak gara, ezin gaituzue ikusi!” oihu egin zuten mikrobioek. “Baina eskuz esku bidaiatzea gustatzen zaigu, batez ere norbaitek eskuak garbitu gabe jaten badu!”

Biel hitzik gabe geratu zen. Bere ogitartekoa begiratu zuen eta gero eskuak.

“Orduan… orain jaten badut, mikrobio hauek nire barruan sar daitezke?”

—Hori da, hain zuzen ere —esan zuen Laia irakasleak lasai—. Horregatik da hain garrantzitsua eskuak garbitzea. Geure burua eta besteak zaintzen laguntzen digu.

Bielek ez zuen segundo bat ere galdu. Harraskara joan zen, txorrota ireki eta xaboi pixka bat hartu zuen.

Lehenik eta behin, eskuak busti zituen.

Ondoren, xaboi pixka bat jarri zuen.

Esku-ahurrak, eskuen atzealdea, hatzen artean eta azazkalen azpian igurtzi zituen.

Gutxienez hogei segundoz igurtzi zuen abesti bat abesten zuen bitartean.

Azkenik, ondo garbitu eta eskuoihal garbi batekin lehortu zituen.

Lupa magikoaz eskuak berriro begiratu zituenean, orban txiki horietako asko desagertu egin ziren.

—Ai! Askoz gutxiago daude! —esan zuen pozik.

—Ez da magia —azaldu zuen Onak—. Xaboia da!

Denek barre egin zuten.

Egun hartatik aurrera, Bielek beti garbitzen zituen eskuak jan aurretik, komuna erabili ondoren, patioan jolastu ondoren eta etxera iristean. Era berean, ikaskideei gogorarazi zien esku garbiek osasuntsu eta zoriontsu mantentzen laguntzen zietela.

Eta horrela, klase hartan, denek ikasgai bikaina ikasi zuten: zikinkeria beti ikusten ez baduzu ere, eskuak garbitzea norbera zaintzeko modu sinple eta oso garrantzitsua da.

Eta hor amaitu da istorioa, esku garbiekin.